

פסקידין, זה העוסק בשני אנשים מחדר נים החיים באורח-חיים מיני מתירני. מסמל את ההתקדמות שחלה בחברה הישראלית, וכתוצאה מזה במישפט הישראלי.

„בית-משפט מן הדור הישן, ותביעה מן הדור הישן היו אולי קמים במהלך הר מישפט ואומרים: כבר עכשיו אפשר לזכות את הנאשם. שהרי היא ידעה כמה חזיר אחריה הנאשם, ובידעה כל אלה לקחה על עצמה להציע לו להישאר איתו לבדו, בתוך המועדון הסגור, בשעות הר קטנות של הלילה... כמה מזוהה ובלתי-מהימנה הייתה התנהגות כזו נראית בעיני שופטים מסורתיים... או טול למשל את הסיפור המסונה על הכסף... היא כמו פיה סיפרה שהושיטה את ידה שלה לקחת את הכסף, שופט מסורתי, הוואה בעיניו את נשות זמננו לפי ההבנה ששררה בזמננו, היה אומר: כסף? הרי זו פשוט זר נה'!"

„מנוול שטוף-

תאוה"

אולם גם על זוגות מגן החוק. לא פעם נכתב בפסקידין כי גם להן יש זכות להחליט למי תענקנה את חסדיהן. האונס זונה אינו זוכה בכל הקלה מיוחדת בשל מיקצועה, „זוגות, הנמצאות בשפל המדרגה, נתונות לניצול התעללות של גברים, והן ראיות להגנה ורחמים" כתב השופט כהן בפסקידין אחר, שבו הורשע גבר בסטייה מדרך הטבע בכך שביצע מעשה-סדום בזונה העובדת ב„בית-ידלין". על הגבר אמר השופט כי היה „מנוול שטוף תאוות-בשרים" ודן אותו לחמישה חרדי מאסר.

מיקרה גבול היה המקרה של „הנאנסת בתשלום", שבא גם הוא לפני השופט כהן. היה זה מיקרה יוצא-דופן. המתלוננת הייתה חשפנית במועדוני-לילה ותיירות בישראל. היא התגוררה כאן עם בעלה התמהוני ושלוש ילדיה. בגלל מצוקה כלכלית, נאלצה מפעם לפעם לעסוק בזנות. בעלה לא ידע על כך, והיא עצמה סבלה מאוד מעיסוקה זה. ביוני 1978 התלוננה ב"מישטרה כי גבר, שאת מספר מכוניתו רשמה על כף-ידיה, אנס אותה ברציף הרברט סמואל. כאשר אותר הגבר, דויד אוריאל, סיפר למישטרה כי הוא מכיר את המתלוננת.

במיטת הכלולות

הוא השתמש בכוח והיא הזעיקה את המישטרה. בפסקידין עקרוני במדינה הוחלט כי אף לבעל אסור לאנוס את אשתו החוקית. היה זה השופט חיים כהן, שהכניס את העבירה החדשנית לספר החוקים.

וכי כבר שכב איתה בעבר תמורת תשלום, גם הפעם הייתה זו עיסקה כספית בהסכמה. אלא שהאשה התכוונה לעזוב מייד לאחר מעשה, והוא ביקש ממנה ל"הישאר, היא נכנסה להיטרייה, השתוללה, וכך נגרמו החבלות בגופה.

בעדותה השניה במישטרה הודתה הר אשה, כי אמנם באה כבר במגע עם אוריאל אל תמורת כסף, אלא שבפעם זו לא התכוונה כלל למגע גופני. היא נכנסה למכוניתו כדי שיתן לה טרמפ לביתה. אך הוא הציע לה כסף, וכאשר סירבה, התנפל עליה ואנס אותה.

גירסתה, שהגיעה למישטרה טיפין-טיפין, והעובדה כי היא עצמה הודתה בכך ש"עסקה בזנות מפעם לפעם, יעמדו נגדה. בכל זאת קיבל השופט כהן את סיפורה

והאמין לה. הוא ערך ניתוח מעמיק בר נפשה, וניסה להבין את התנהגותה ומניי עיה.

הוא האמין לה כי הסתירה את עיסוקה בזנות מהמישטרה, מכיוון שחששה כי אם יידעו על כך לא יתייחסו אליה ברצינות. „ידעתי שלא תתייחסו אלי ברצינות אם תחשבו שאני זונה. אני לא זונה!" אמרה האשה בעדותה. היא הסבירה את מניעת התלונה ואמרה: „אני רוצה שהוא ייענש על המעשה שעשה, כדי שלא יעשה זאת לנשים צעירות ממני, היכולות להיפגע יותר."

המתלוננת גדלה במישפחה, שבה העיר סוק בזנות על-ידי אחת מבנותיה היא השפלה שלא תתואר. לפי הערכתי עצמי גם אצל המתלוננת גופה מופנמת החושה זו, חרף חיייהנוודות שלה עם בעל יוצא-דופן.

„עם האמונה בשחרור-האשה ובנישואין — שאינם בלתי מתחשבים עם חופש-מיני — היא עדיין מצליחה לחיות בשלום, בלי בד שלא תממש אותם בסועל... לא כן עם

בוצע בת אונס, והרשיע את אוריאל. „מתלוננת זו הייתה אשה נאה למדי, באמצע שנות ה-30 לחייה, נוצרייה, שהייתה נשואה לגבר ענק, אשר ניהל כת דתית מזוהה ולא עבד, כאשר לא השיגה עבודה במיקצועה כרקדנית וחשפנית, היא ילדה רעבים ללחם. זאת לא יכלה לשאת ויצאה למכור את גופה.

„היא הייתה נזהגת לצאת למלונות יוקרה וכאשר ראתה קורבן מתאים, נתגה להת" חזות לאשה הגונה הנמשכת אליו משיכה מינית חזקה. הגברים היו רואים זאת כמחמאה לגבריותם, ונופלים ברישתה. רק כאשר הייתה בחדרם, הסבירה להם ברמז זים את מצבה הכלכלי הקשה, וחילתה לתשלום יפה.

אנס

בפח-הזבל

בית-המישפט העליון לא קיבל את הניתוח הנפשי והמישפטי של השופט

בחצר אחורית

כמיגרש-חנייה עזוב, נאבקה חשפנית שהיתה גט זונה לפעמים, עם גבר שרצה בחסדיה. היא לא הסכימה. בתמונה חבלות בגבה ומיספר המכונית לפי שרשמה אותו על כף ידה בעת המעשה.

כהן. הוא הפך את הקערה על פיה זיכה את אוריאל מחמת הספק וביטל את הרשע-תו באונס.

מניעים כלכליים גורמים לפעמים לנשים לטפול אשמות שווא על גברים, שכאילו אנסו אותן. מיקרה כזה קרה למשה ברדה, שהורשע בבית-המישפט המחוזי באינוסה של דיילת-יפני, שאותה הכיר זמן קצר לפני המיקרה.

ברדה נהג לעבוד טבעת מרשימה על הזרת. האשה נעצה בה מבט רעב ואמרה לו: „איזו טבעת משגעת! האם היא יקרה? אלה יהלומים אמיתיים?" ברדה קנה את הטבעת מידי תמורת 300 לירות, זידע (החשך בעמוד 70)

הזנות, המוקצה מחמת מיאוס, שאת עיסור קה בה, בכוח מצוקת-העיתים, היא מנסה להסתיר גם מעיני עצמה.

„אני סבור שלחיפושיה אחרי גברים נה" גה לשות דמות של חיפושיה אשה שחרת אהבה הסתירה את עיסוקה בזנות גם מעיני עצמה."

כאשר במהלך הנסיעה התברר לגבר שהיא אינה מוכנה לקיים יחסים, הוא דחף לתוך ידיה כסף, התקוממה, וזה היה הגורם המרתיע הסופי. הכסף סימל עבורה את שפל המדרגה אליו התגלגלה, וגרם לה לנסות לברוח מהמכונית ולהיאבק עד הסוף."

בית-המישפט המחוזי האמין לאשה כי

